

Prefață

Textul publicat aici este inedit. Sunt amintirile din perioada deportării ale Yvonnei Redgis-Klug. A fost dusă la Birkenau cu convoiul din 30 iunie 1944, dar a supraviețuit. A fost eliberată de la Auschwitz chiar de Armata Roșie.

Aceste pagini sunt excepționale din mai multe puncte de vedere: mai întâi, pentru că Yvonne Redgis-Klug s-a apucat să le scrie din momentul eliberării sale, pe când se afla încă în Polonia, la Katowice, așteptându-și repatrierea în Franța; apoi, prin acuitatea observației supraviețuitoarei, prin precizia cu care descrie, în grabă, cele trăite de ea. Ele nu se ocupă decât de perioada celui de-al Doilea Război Mondial și nu dezvăluie nimic

AM SUPRAVIEȚUIT

despre viața pasionantă a acestei femei de excepție, care a știut să se reinventeze de mai multe ori și pe care o putem considera fără ezitare o luptătoare.

Născută la Paris, din tată american și mamă franțuzoaică, Yvonne Redgis avea așadar dublă cetățenie, franceză și americană. În anii 1930, ținea unul dintre prestigioasele, și modernistele, cursuri de dans din Paris. Refugiată, în momentul dezastrului, în casa ei de pe Coasta de Azur, s-a căsătorit în septembrie 1940, după care a intrat în Rezistență. Arestată în octombrie 1943, a fost transferată la Drancy, apoi într-unul dintre lagărele pariziene, Austerlitz, unde soseau piesele de mobilier și obiectele luate din apartamentele evreilor. După mai multe luni petrecute acolo, a fost trimisă înapoi la Drancy și, de acolo, a fost deportată la Auschwitz-Birkenau. La sosire, n-a fost aleasă pentru camera de gazare, deși avea deja 46 de ani. A reușit să supraviețuiască până la eliberare și a fost repatriată la Paris.

La sfârșitul anului 1945, a emigrat în California, unde a lucrat cu actori de la Hollywood, printre

Prefață

care și cu câteva staruri ale vremii. S-a retras apoi într-o căsuță din Montecito, o suburbie a orașului Santa Barbara, și a început să dea din nou lecții de dans. A murit în 1972, fără să reușească, în ciuda eforturilor depuse, să dea publicității textul despre deportarea și supraviețuirea sa, pe care îl terminase în iulie 1945. Este textul pe care-l prezentăm aici.

Jean-Marc Dreyfus

Cuvânt-înainte

Dacă mă apuc să povestesc în ce iad am trăit nu demult, o fac nu pentru că eu socotesc cazul meu mai deosebit sau mai interesant decât altele.

Dimpotrivă, tocmai pentru că suntem sute de mii care au îndurat aceeași soartă și foarte puțini cei care au scăpat, lumea civilizată trebuie să cunoască martiriul care a fost viața noastră în lagărele germane, pentru a face totul ca acesta să nu se repete¹.

Katowice, martie 1945

¹ Reproducem aici textul așa cum se găsește el în manuscrisul original dactilografiat, fără a-i aduce alte corecturi în afară de cele ortografice.

DRANCY

Era o vreme ideală pe 29 octombrie 1943, una dintre acele zile de toamnă târzie cum numai sudul știe să ne ofere, când Gestapoul a dat năvală în casa noastră, răvășind în câteva minute edificiul de liniște și siguranță care părea a fi viața mea, așa cum un copil răstoarnă cu un bobârnac un castel de cărți.

Iată-mă acum cu trupul și sufletul atât de schimbate, încât nu mă mai recunosc; atâtea suferințe s-au abătut asupra mea, încât nu mai simt decât gustul cenușii; și, totuși, atât de puțini s-au întors vii din iadul în care am fost duși în cele din urmă, încât eu mă aflu printre cei aleși de Providență și printre cei foarte puțini care vor putea să spună lumii ce am trăit.